

nødenheder, som man ikke holdt af skulde rammes, særlig Sukker, Kaffe og Te; derfor vilde man have den helt affattet, stønt den kun for en ringe Del ramte netop disse Artikler. Jeg med min simple jævne Forstand, som jeg har anvendt paa dette Forhold, har altid troet, at naar man vilde have Krigsskattolden affattet, var det simpelt hen, fordi den for en stor Del ramte de mindre bemidlede med et Beløb af $3\frac{1}{2}$ Mill. Det skulde vi holde fast, det var det, vi havde for Øje, naar vi ønskede den affattet. Vi mente, at de mindre bemidlede havde Krav paa at faa en Stat ophævet, der ramte dem saa haardt, medens Indkomstskatten, der ramte de mere bemidlede, forlængst var affattet. Og hvad der har været det svage Punkt i Venstres Arbejde for denne Reform, har været det, at Ministeriet og Høire kunne komme til os og sige: det er jo net ikke Krigsskattolden, I ville have affattet; I ville nok være af med dens Beløb, men Tolden paa de Artikler, den hviler paa, ville I ikke have affattet. Og det er sandt, vi forlangte ikke at faa affattet Staten paa Brændevin, Tobak og Vin. Nu vel, hvorfor forlangte vi ikke det? Var det, fordi vi vilde opgive vor Fordring om Krigsskattoldens Ophævelse? Nej, det var, fordi vi vilde beholde det Beløb, som Staten paa disse Artikler indbragte, for at kunne staa Løstelse paa andre Artikler, hvor Staten ramte særlig de ubemidlede; vi fastholdt, at det var de mindre bemidlede, der skulde have Godtgørelse. Nu siger den ærede Ordfører, at han vil give den tredobbelte Løstelse, han vil affatte det tredobbelte Skattebeløb af det, der nu hviler paa Sukker og Kaffe. Ja, man skal høre meget, før Ørene gaa af en, men vil man fastholde, at de mindre bemidlede skulle tjene ved en Omlægning af Skatterne, saa opnaar man det sandelig ikke ved at stemme for den ærede Ordførers Forslag. Jeg fastholder, hvad jeg ved førte Behandling gjorde opmærksom paa, at Fordringen om Krigsskattoldens Ophævelse er faktisk opgivet ved dette Forslag. Naar man ikke fastholder, at Krigsskatten skal ophæves paa de Artikler, hvor den mest rammer de ubemidlede, naar man i en Ølstat vil give delvis Erstatning for Krigsskatten paa Sukker, saa nytter det ikke at fastholde Fordringen, thi den er da faktisk og reelt opgivet. Det mindste, man skulde gøre, er, at man sagde: Vi ville give Erstatning for Tolden paa Sukkeret, men Krigstolden herpaa maa hæves uden Kompensation, thi fastholder man ikke sin Fordring herom, naar Talen drejer sig om selve den Artikel, som Krigstolden er paalagt, da

forekommer det mig, at man trods alle formelle Protester har opgivet sin Fordring, og det nytter ikke, at man opfylder den ved fremtidige Toldforhandlinger, thi ingen vil tro paa, at den er alvorlig ment. Dernæst vil jeg henlede Deres Opmærksomhed paa den mærkelige Brug, som det ærede Medlem fra Stege (Bojzen) vil gøre af denne Løstelse paa 6—7 Mill. den Fordel, han vil staa en Familie ved Forsørgelse gennem Livsforsikringsanstalten. Han har forhørt sig i Anstalten og erfaret, at naar man vil sikre sig en Livrente paa 100 Kroner fra det 60de Aar, saa koster det, naar man begynder dermed fra Buggen eller maafee allerede i Moders Liv, 2 Kroner 40 Øre om Aaret. Det ærede Medlem siger, at naar man vil regne det ud efter riagige Tabeller, er det umaadeligt, hvor det kan blive billigt, idet Dødelighedsforholdene ville regnes anderledes. Ja, det kan maafee gaa ned til 2 Kr. 20 Ø. eller 2 Kr. 15 Ø.; man skal derfor ikke se hen til det Tidspunkt, da Dødelighedstabellerne omredigeres, med saa forferdelig stor Fortrøstning. Altsaa, for den Familie med 3 Børn, som forsikrer Børnene fra Buggen af, bliver det 3 Gaenge 2 Kr. 40 Ø. altsaa 7 Kr. 20 Ø., og da det, de tjene, er omtrent 7 Kr., ville Børnene omtrent kunne sikres derfor; men naar de nu ere sikrede, er der en Bagatel at indvende, som det forekommer mig, at praktiske Folk fornuftigvis maa se hen til, nemlig at f. Eks. Jost, naar de ere 30 Aar og have 3 Børn, ikke hellere maatte tænke paa, saaledes som Forholdene i Livet ere, at sikre deres egen Alderdom for de 3 Børns. Men det bortestamoterer den ærede Ordfører ved at sige, at det skulde det tidligere Slægtled have sørget for, den nuværende Slægt skal sørge for dem, der ligge i Buggen. Dertil vil jeg for det første svare, at det, han vil komme til at udrede for sig alene, vil blive 12 Kr. om Aaret; hvis han begynder ved sit 30te Aar, vil det i Livrenteanstalten koste det for ham alene, saa at der altsaa ikke vil blive noget til overs for Børnene eller Konen. Dernæst er denne hele Betragtning saa forkert som muligt; thi alle maa være enige om, at skulle vi tilraade en Arbejder paa Landet eller i Byen i Trediveaarsalderen, at han skulde tænke paa at spare, maa man sige til ham: Sæt i Sparekassen, hvad du kan staa til Besæ, eller mulig vilde det være fornuftigt at sige til ham, at han skulde leve lidt sundere og spise god kraftig Mad og ogsaa lade Børnene faa det. Ingen vil med frelst Samvittighed kunne raade ham til at sikre sin Alderdom, thi det vilde være den daarligste Anvendelse af hans Penge paa det Tidspunkt at lade den forsvinde i en